

SLEPPUR IKKI HEIM TIL FØROYA

Tað eru fyra ár síðani, at Jógvan Petur Hentze úr Skopun fekk nýrasjúku sum kravdi, at hann má í dialysu triggjar ferðir um vikuna, fimm tímar hvørja ferð. Men nú fær Landssjúkrahúsið ikki givið honum hesa dialysuna

Leo Poulsen

– Tað er so knívskorið. Tað letur seg heilt einfalt ikki gera, at sleppa í dialysu í Føroyum, og tí sleppi eg heldur ikki heim til Føroya aftur.

Tað er syrgiligi veruleikin hjá Jógvan Petur Hentze úr Skopun.

Síðani hann fekk staðfest nýrasjúku fyri skjótt fyra árum síðani, hevur hann verið noyddur at verið í dialysu triggjar ferðir um vikuna.

– Eg eri í dialysi mánadag, mikudag og fríggjadag, og tað tekur fimm tímar hvørja ferð. Tað er til at liva við, og at byrja við var tað heldur eingin trupulleiki, tá vit vóru í Føroyum og vitjaðu, sigur Jógvan Petur Hentze.

Men seinastu tíðina er so nógv spart á Landssjúkrahúsinum, at bert triggjar av fimm dialysumaskinum eru í brúk.

– Tað er starvsfólkið, ið er spart burtur. Tað, sum eg fái at vita, er, at skorið er so mikið nógv burtur, at tað bert eru starvsfólk til teir sjúklingar, ið ganga til regluliga dialysu í Føroyum, sigur Jógvan Petur Hentze.

Hann sigur, at hann fleiri ferðir hevur tosað við Landsjúkrahúsið, og við yvirlæknan á deildini, men har fær hann at vita, at har er einki starvsfólk at taka sær av honum.

– Hetta er ein nýggjur trupulleiki, tí ta fyrstu tíðina, at eg gjørdist sjúkur og mátti hava dialysuviðgerð, var altíð leyst og liðugt, tá eg kom til Føroya. Men nú hevur pípan so fingið eitt annað ljóð, sigur Jógvan Petur Hentze, ið til dagliga býr í Horne á Jútlandi í Danmark.

Ongan føðingardag

Tað byrjaði sum nevnt fyri

tveimum árum síðani, tá trupulleikar stungu seg upp í sambandi við vitjan í Føroyum.

– Fyrr høvdu teir fyra dialysumaskinur á Landsjúkrahúsinum, í dag hava tey fimm. Kortini verða bert triggjar nýttar í dag, sigur Jógvan Petur Hentze.

Hann sigur, at tað hevur einki við maskinur, nálir ella aðra útgerð at gera.

– Eg havi bjóðað mær at taka bæði nálir og aðra útgerð við mær, men tað er ikki har, ið skógvurin trýstir. »Eg havi ongan at ansa eftir tær«, er svarið, eg fái, tá eg spyrji meg fyri, sigur Jógvan Petur Hentze.

Hann er tiskil fráskorin at sleppa heim til Føroya yvirhvørvur.

– Tað verður eingin summarderferia, eingin jólafrítíð saman við familjuni. Og nú høvdu vit sett nösina upp eftir at

sleppa heim til Føroya í sambandi við, at vermamman fyllir 85 ár 31. mai, men eisini tað má skjótast ein hvítur pípur eftir, sigur Jógvan Petur Hentze.

Hann undrast á, at tá fólk,

sum hann kennir, fara til Noreg at ferðast, so er bara at senda ein mail framman undan.

– So stendur alt klárt fyri teimum, tá tey koma vegin fram. Men sum føroyingur í

Danmark ber ikki til at sleppa heim til Føroya at ferðast, tí ráð eru ikki at leggja okkum í dialysumaskinuna, sigur Jógvan Petur Hentze.

Alt botnar í **vantandi** játtan

Erikka Eltør, forkvinna í Nýrafelagnum, mælir til at sláa kalt vatn í blóðið. – Trýstið skiftir so nógv; við hvørt er stórt trýst, við hvørt minni, men eg haldi ikki, at tað er nøkur orsök til at leypa á bláman, sigur hon

Erikka Eltør heldur ikki tað er nøkur loysn hjá Nýrafelagnum, at leypa á bláman í málinum um vantandi viðgerð til føroyingar, ið koma heim í feriu

Leo Poulsen

Forkvinnan í nýrafelagnum, Erikka Eltør, skilir væl frustratióin hjá Jógvan Petur Hentze.

– Men tað er ikki illvilji frá Landssjúkrahúsinum, at fólk ikki sleppa í hæmodialysu, tá tey koma heim í feriu. Har er snøgt sagt ikki pláss fyri eyka sjúklingum, tá trýstið er størst, sigur Erikka Eltør.

Seinastu tíðina hevur so eisini verið neyðugt, at senda triggjar nýrasjúklingar niður

til Danmarkar at ganga til dialysu.

– Tað gongur so upp og niður. Av og á fær onkur eitt nýtt nýra, og fólk doyri burtur av, so við hvørt er nógv mikið av pláss, við hvørt er ikki páss fyri øllum, sigur Erikka Eltør.

Hon sigur, at tað plagar at laga seg.

– Vit, sum hava verið við leingi, vita, at tað javnar seg við tíðini. Tað er stórt trýst á til tíðir, men tað javnar seg sum frá líður, sigur Erikka

Eltør.

Hon undirstrikar, at á Landssjúkrahúsinum gera tey sitt besta.

– Tað er manglandi játtan til fleiri starvsfólk, ið er trupulleikin. Hesi, sum arbeiða við dialysumaskinurnar, arbeiða frá tíðliga á morgni til langt út á dagin, og tað er neyðugt, at tey hava frí viðhvørt. Sunnudagar er als eingin dialysa, sigur Erikka Eltør.

Hon heldur, at teirra øki er rakt av sparingum, eins og

so mong onnur øki.

– Nýrafelagið hevur ongan hug at leypa á bláman í hesum málinum. Tað er rætt, at neyðugt hevur verið at sent triggjar nýrasjúklingar til Danmarkar at fáa dialysu, men hetta er sum nevnt nakað, ið plagar at laga seg við tíðini. Á Landsjúkrahúsinum gera tey sitt besta, men pengarnir eru heilt einfalt ikki til onnur enn tey, ið »eiga« at vera har, sigur Erikka Eltør.